

РЕШЕНИЕ

№ 2297

гр. София, 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11910** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е на основание изпратена от КЗЛД жалба от [фирма], [населено място], депозирана Д. Р. – пълномощник на изпълнителните директори против Решение № ППН-01-580/2019 от 17.08.2020 г. на КЗЛД, с което е прието, че жалба рег. №ППН-01-580/25.06.2019 г., подадена от Г. Т. М. срещу [фирма], [населено място] е основателна и на основание чл.83, §5, буква „а“, във връзка с чл.58, §2, буква „и“ на жалбоподателя е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за обработване на лични данни в нарушение на чл.6, §1 от Регламент ЕС 2016/679. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради което се иска неговата отмяна.

Ответникът, Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител К. П., изразява писмено становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че при издаване на административния акт не са допуснати нарушения, които биха довели до неговата отмяна. Заявява, че наличието или липсата на образувано наказателно производство не изключва правомощията на КЗЛД и контрола ѝ по спазването на Регламент ЕС 2016/679, тъй като се касае за различен вид отговорност. Иска да бъде постановено решение, с което да бъде отхвърлено оспорването като неоснователно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна, Г. Т. М. не е изразил становище по жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в приложената в заверено

копие на образуваната пред КЗЛД преписка, в т.ч. и Протокол за извършена експертиза № 20/ ДОК-14/ 20.01.2020 г. (стр.56 от делото).

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба с рег. №ППН-01-580/25.06.2019 г., подадена от Г. Т. М. срещу [фирма], [населено място], съдържаща твърдения за неправомерно обработване на личните му данни. В жалбата е посочено, че на 13.06.2019 г. след заплащане на текущата си месечна сметка в офис на [фирма] г-н М. бил уведомен за дължими и неплатени такси за закупено от него на 14.03.2019 г. мобилно устройство на стойност 2 300 лв. Устройството било закупено от името на г-н М. в офис на дружеството, като били използвани неговите лични данни и подпис, но без негово знание. С писмо изх. № ППН-01-580/2019#1 от 08.08.2019 г. (стр.10 от делото) КЗЛД е уведомила [фирма] за постъпилата от г-н М. жалба и е изисквала становище по случая. В отговор, с вх.№ ППН-01-580#2/ 20.08.2019 г. в КЗЛД, дружеството заявява, че на 14.03.2019 г. г-н М. бил преподписал договора си с тях, като същевременно е и закупил устройство на изплащане. Заявяват, че не са имали основание да считат, че достоверността на документите са неистински. В подкрепа на твърденията си предоставят фактури, от които е видно, че първоначалната вноска за устройството е платена. Представят се също така и доказателства за известяването на г-н М. чрез кратко съобщение, с което го уведомяват за закупуването на устройството. Твърди се, че в случай, че се касае за извършено престъпление, то следва г-н М. да търси правата си по реда на НПК. Дружеството жалбоподател в настоящото производство е представило и кредитни известия за сторниране на дължимите по договора суми, както и доказателства за въведени от него технически и организационни мерки за защита на личните данни, приложими в търговски обекти на [фирма] и изискващи идентификация на абонатите при сключването на договори за услуги.

От доказателствата по делото се установява, че за подписване на процесния договор за закупуване на мобилно устройство е бил използван документ за самоличност, който не е бил валиден към датата на подписването му. Представен бил документ, който съгласно писмо ППН-01-580#22/ 27.03.2020 г. от МВР, Дирекция „Български документи за самоличност“ било установено, че представената за подписване на договора лична карта на г-н М. била обявена за невалидна на 25.11.2013 г., въз основа на молба № 8949/25.11.2013 г. по описа на ОДМВР – Б..

На свое заседание от 16.10.2019 г., обективизирано в протокол №41 от същата дата (стр.44 от делото), КЗЛД е възложила извършването на почеркова експертиза на процесния договор, в частта касаеща положен подпис на абоната, респ. декларатора. За резултата от експертизата е представен Протокол № 20/ДОК-14 от 20.01.2020 г. на НИИК-МВР (стр.56 по делото), като заключението е, че положените подписи върху представените документи, а именно: Договор за продажба на изплащане с №[ЕИК]/14.03.2019 г.; Приемо-предавателен протокол за закупено крайно устройство; Приложения № 1 и 3 към договора; Допълнение към Приложение №1; Допълнително приложение към Приложение № 1 към договора – Условия на допълнителен пакет и Допълнително приложение към Приложение № 1 към договора – Активиране и условия за ползване на допълнителен пакет, са копия на подписи, които не са

положени от Г. Т. М..

На основание чл.10, ал.1 от Закона за личните данни, във връзка с чл.57, параграф 1, буква „е“ от Регламент 2016/679, на 17.08.2020 г. КЗЛД, след като обсъдила становищата на страните в контекста на събраните по преписката доказателства, е постановила в оспореното в настоящото производство решение, че жалбата на г-н М. е основателна за нарушение на чл.6, параграф 1 от Регламент 2016/679. В мотивите на решението е прието, че [фирма] неправомерно е обработвало личните данни на г-н М. без да има дадено изрично писмено съгласие от негова страна. Установено е, че положенията подпис върху документите, с които е закупено на изплащане мобилно устройство A. iPhone XS 64GB S. G. за крайната сумата от 2 300 лв. не е положен от г-н М.. Напротив, твърди се, че се касае за целенасоченост на действията на лицето, положило подписа, доколкото е безспорно установено, че за сключване на договора е използван документ за самоличност, обявен за невалиден повече от пет години.

Оспорващото дружество е уведомено за решението на Комисията на 20.08.2020 г., видно от приложеното копие на известие за доставяне. Жалбата е изпратена чрез куриерска фирма на 27.08.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законопредвидения в чл.38, ал.7 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените й правомощия по чл.38, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД, вр. с чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД. На основание чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД КЗЛД разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон. При сезиране по чл.38, ал.1 ЗЗЛД, се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл.9, ал.4 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете й при проведено открито заседание. Видно от протокол № 42/23.10.2019 г. на проведеното заседание – открито по своя характер, присъстват четирима членове на Комисията плюс председателя. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, както и подписите

на лицата, участвали в гласуването. При това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 АПК.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата, въз основа на която е образувано производството е подадена на 27.08.2020 г. - в предвидения в чл.38, ал.1 ЗЗЛД срок от узнаване за нарушението, което е станало на 20.08.2020 г. Разгледана е по същество в открито заседание и е прието единодушно от присъствалите членове на административния орган. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство.

Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбата на Г. М. е приета за основателна. Спазено е и изискването КЗЛД да събира доказателства, да изисква допълнително информация, както и да извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. На страните в производството е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на участниците в производството, редовно уведомени за откритите заседания пред КЗЛД не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК.

Настоящата съдебна инстанция намира също така, че процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и наведените в този смисъл доводи за незаконосъобразност от жалбоподателя се явяват неоснователни. В процесния случай спорен е въпроса дали г-н Г. М. е дал съгласие за обработване на личните му данни..

Принципите, заложи в чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 регламентират, че личните данни са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните и подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват /„свеждане на данните до минимум”/. Съгласно същата разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на

субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В случая обработването на лични данни от [фирма], в качеството му на „администратор на лични данни” по смисъла на §1, т.2 от ДР на ЗЗЛД, във връзка с чл.4, т.7 от Регламент 2016/679, е извършено на основание чл.4, т.2 от Регламент 2016/679, като в чл.6, параграф 1 от същият нормативен документ са изброени условията за законосъобразност при обработването. При съобразяване на цитираната разпоредба настоящата съдебна инстанция намира, че в процесния случай не е било налице условието по буква „а” при обработването на лични данни на Г. М..

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни” означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване” означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. [фирма] е обработвал данните на М. докато е бил в сила подписаният между страните договор. Предвид установеното обаче от комисията, че М. не е подписал Договор за продажба на изплащане с №[ЕИК]/14.03.2019 г.; Приемо-предавателен протокол за закупено крайно устройство; Приложения № 1 и 3 към договора; Допълнение към Приложение №1; Допълнително приложение към Приложение № 1 към договора – Условия на допълнителен пакет и Допълнително приложение към Приложение № 1 към договора – Активиране и условия за ползване на допълнителен пакет, то логичен е извода, че липсва валидно изразено съгласие за обработване на личните му данни.

Съгласно чл.38, ал.3 от ЗЗЛД Комисията се произнася с решение, като може да

приложи мерките по чл. 58, параграф 2, буква "и" от Регламент (ЕС) 2016/679 , а именно да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. С оспореното решение на основание чл.58, §2, б."и" във вр. с чл.83, §5, б."а" от Общия регламент относно защитата на данните, предвид обработване на личните данни на Г. М., КЗЛД е наложила на [фирма] административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева. При определяне на размера комисията е взела предвид размера на приходите от основната дейност на дружеството.

Съдът приема, че съобразно приложимото към случая право, в обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложените подробни съображения, които обосновават определената по вид и размер конкретна санкционна мярка – имуществена санкция. Административният акт съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Обоснован е размерът на избраната мярка - 10000 лева, при което са взети предвид изяснените по случая релевантни обстоятелства и нормативно установеният максимален размер на имуществената санкция. Изложените съображения от органа са последователни, логични и в съответствие с тежестта, повторността и продължителността на извършеното нарушение.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя във връзка с това, че ако е извършено документно престъпление М. може да търси правата си само по реда на наказателното преследване. Жалбата на М. пред КЗЛД касае използване на личните му данни, а Комисията е органът, който е компетентен да се произнесе по тази жалба. Наличието на производство във връзка с търсене на наказателната отговорност за евентуалното престъпление не изключва правомощията на КЗЛД. Двете производства се развиват успоредно и независимо едно от друго. Не е в противоречие със закона назначаването на почеркова експертиза от Комисията. Напротив, с това доказателствено средство в административния процес са установени факти касаещи административното производство – използването на лични данни без правно основание.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на от [фирма], [населено място] против Решение № ППН-01-580/2019 от 17.08.2020 г. на КЗЛД, с което е прието, че жалба рег. №ППН-01-580/25.06.2020 г., подадена от Г. Т. М. срещу [фирма], [населено място] е основателна и на основание чл.58, пар.2, б. „и“ от Регламент

2016/679 на дружеството е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за обработване на лични данни в нарушение на чл.6, §1 от Регламент ЕС 2016/679

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на КЗЛД сумата от 100 лв. представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 от АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: